

Lieve mensen,

Het nieuwe schooljaar had bij ons wat opstartproblemen (verslapen ;-)) en daarom bracht ik mijn zoon met de auto naar school. Op de terugweg kwam ik in een file terecht omdat er een ongeluk gebeurd was op een kruising.

Het was nog maar net gebeurd; de politie kwam achter ons aanrijden.

Iemand lag op de grond. Daarnaast een scooter, flink beschadigd en twee auto's dwars op de weg. Ik voelde de angst opvlammen die ik altijd (latent) voel als mijn kinderen 's ochtends de straat uitfietsen of als mijn zussen een berichtje sturen dat de reis naar een vakantieadres ver weg begonnen is.

Tegelijkertijd trof mij de saamhorigheid die er was op deze kruising. Zo vaak hoor je tegenwoordig over omstanders die zich misdragen en die het werk van hulpverleners onmogelijk maken. Daar was hier geen enkele sprake van.

Twee mensen zaten naast de persoon die op de grond lag. Een bestelbus was zo neergezet dat ze 'veilig' waren. Een paar omstanders stonden het verkeer te regelen: aan de ene kant van de weg een man in een net pak met stropdas, aan de andere kant een man in een overall vol verfspatten. Zonder schijnbare haast reden de auto's op hun aanwijzingen één voor één voorbij.

Op het moment dat ik langsreed, hadden de politieagenten net hun auto stilgezet en kwamen aangerend. Ze kregen een hand en werden snel bijgepraat over de situatie.

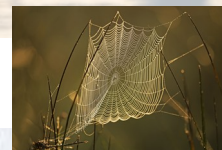
We leven in een tijd waarin veel aan de hand is: milieu, verkiezingen, benzineprijzen, koopkracht, oorlog, de lijst is ontmoedigend lang.

Op deze kruising was een toevallige groep mensen aanwezig toen daar iets gebeurde. Ze kenden elkaar niet, hadden niets met elkaar te maken. Toch zijn ze iets gaan doen. Ze hebben niet gewacht tot professionals het kwamen oplossen, ze hebben zelf verantwoordelijkheid genomen. En ja, er zijn misschien anderen geweest die óók of zelfs beter hadden kunnen helpen, maar het niet hebben gedaan. Het heeft deze mensen er niet van weerhouden. En eigenlijk heeft iedereen die daarna in alle rust wachtte op het moment dat hij/zij verder kon rijden, ook een kleine bijdrage geleverd. Het stemde mij, ondanks de ellende van het moment, hoopvol. We kunnen het, met elkaar!

Hartelijke groet, Nicoline Swen

Mijn man leest momenteel Carmiggelt en las mij zojuist deze prachtige zin voor: "Daarom deed hij alles wat God, naar het menselijk vermoeden van die tijd, verboden had," (Uit "Vroeger kon je lachen")

De weg naar geluk

De weg naar geluk is geen lange weg
geen weg die ergens begint of eindigt
geen afstand die belopen wordt
geen pad dat wordt gegaan
geen tocht naar vreemde landen
geen reis naar verre levensstranden.

De weg naar geluk
gaat direct naar binnen
overbruggt iedere afstand
brengt de horizon vlak voor je ogen
is dichterbij dan handen en voeten
dichterbij dan je adem
dichterbij dan je hartslag
dichterbij dan het licht in je ogen
dichterbij dan al je gedachten.

Neem op deze weg
de wandelstok van gelijkmoedigheid mee
een rugzak vol tevredenheid
wandelschoenen vol rust
een drinkbeker vol stilte.
Adem onder het lopen
bij iedere stap
licht en liefde
in en uit.

Marcel Messing

Bevrijding: leegte wordt ruimte.

Een hartverscheurend lied van
Yentl en de Boer: Mens zijn
<https://www.youtube.com/watch?v=VicmJd9mVcs>

Mens zijn
Elke dag opnieuw proberen
Mens te zijn
Opstaan
Douchen
Kleren aan
Met schoenen aan de deur uit gaan
Mens zijn
Oooh

Normaal zijn
Elke dag weer opstaan om
Normaal te zijn
Gedag zeggen voor je vertrekt
Je hoofd omhoog
Je schouders recht
Mens zijn
Oooh

.....
Tegen de klippen op proberen
Mens te zijn
Terwijl jij er niet meer bent
En dat dat gewoon niet went
Mens zijn
Wie leert mij mens te zijn?
Ooooooh

Ik wens je
Zegen
Moed
Hoop
Liefde
Geloof
Kracht
Vertrouwen

De rimpels in de vijver, de webben van een spin
zomaar cirkels in de ruimte, zonder einde of begin
- Hans Dorrestijn, Cirkels

Lieve mensen,
De kleine goedheid. Drie woorden van grote betekenis. Ze zijn afkomstig van een joodse filosoof (Levinas). Elders in deze reisbrief staat het citaat. De kleine goedheid gaat over alle goede dingen die hele gewone mensen voor elkaar kunnen doen. Als ik het woord 'goedheid' onderzoek, dan voelt het als iets fijns, dat ik graag wil omarmen. Het is veel kleiner en minder gecompliceerd dan 'het goede'. Want ja, wat is hét goede?

Dit jaar wilde ik graag een opleiding volgen over rouw en verlies. Elke maand is er een lesdag, in Zunderdorp. Ik had van dat plaatsje nog nooit gehoord. Het ligt in het buitengebied bij Amsterdam-Noord. Ver dus. Zeker als je dat stuk op een dag twee keer moet bereizen, en dan nog de hele dag alert zijn op de opleidingsdag. Ik zocht dus naar een overnachtingsadres. Dat bleek niet makkelijk; onder de rook van Amsterdam moet je minimaal voor twee nachten iets huren of betalen, terwijl sommige locaties niet in de winter verhuren. Van de opleidingscoördinator kreeg ik het telefoonnummer van de beheerder van de leslocatie. Ik belde haar en vroeg of zij iets wist. Binnen vijf minuten belde ze terug: 'je komt gewoon bij ons slapen - we hebben een kamer vrij en altijd een extra boterham'. Inmiddels is de eerste opleidingsdag een feit. De avond daarvoor sliep ik onder een schuin dak van een kamertje waar ooit zeven kinderen sliepen, waaronder de (huidige) vrouw des huizes. De kleine goedheid. Zo ervaar ik dat. En dat doet heel goed.

Hartelijke groet, Helene Westerik

De kleine goedheid van E. Levinas: "Tussen alle ellende en verworping van menselijke verhoudingen houdt de goedheid stand. Elke poging om het menselijke helemaal te organiseren is tot mislukken gedoemd. Het enige wat levendig overeind blijft is de goedheid van het dagelijks leven: de kleine goedheid. Ze is fragiel en voorlopig. Ze is een goedheid zonder getuigen, in stilte voltrokken, bescheiden, zonder triomf. Het zijn de gewone mensen, 'kwetsbare zielen', die voor haar opkomen en haar telkens weer voltrekken. Ze is misschien wel 'gek' - een 'dwaze goedheid' -, maar ze is tegelijk het meest menselijke in de mens."

Lopen en lezen. Ik lees graag als ik loop; soms een podcast, soms een luisterboek voor de ontspanning. Zo las ik de afgelopen zomermaanden een trilogie van Sarah Lark. Over Nieuw-Zeeland in de 19^e eeuw. Gebaseerd op historische feiten. Over het menszijn in alle facetten, overlevingskracht en de oude strijd tussen goed en kwaad. Met aandacht voor rituelen en de invloed van dat wat er meer is tussen hemel en aarde.

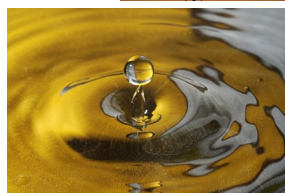
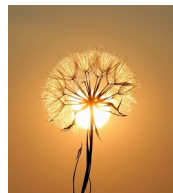
Moge de weg je leven
en dat van anderen
van dag tot dag verrijken.
Vrede op je tocht,
vrede naar buiten,
vrede vanuit binnen.

Ook zo genoten van de
zomeroogst? Wat heb jij
geogst?
Letterlijk of figuurlijk?

Weet waarom je leeft,
je bent maar even
hier op aarde in een mens
als gedachte van een wens
- Roon Staal

Weet waarom je leeft! Luister hier:
<https://www.youtube.com/watch?v=oCVKs2yVvY4>

ik open mijn schrift
op het schoolplein

een kruis door mijn gedicht
en daaronder in pinnig rood

schots en scheef, niet te lezen
letters horen netjes op één lijn

ziet hij dan niet
dat mijn dansende woorden
feestjes van zinnen zijn

Zomerdruppels - van de regen, maar ook al van de dauw. De afgelopen weken ben ik wat stil en verdrietig over het verlies van een dierbare vriendin. Een druppel, als een traan, is dan een mooi beeld om verdriet mee te vangen. Een druppel blijft even, maar gaat ook weer op in het grote geheel.

Als de scholen weer beginnen, denk ik altijd terug aan het begin van mijn eigen school-en studiejaren. Verwachtingsvol - om weer verder te mogen leren. Laten we kinderen (en ook volwassenen!) de ruimte geven om dat te doen op hun eigen unieke manier. Om te dansen met woorden, met het leven!

APIENS
RUWAARD